

Brain-be 2.0

Belgian Research Action through Interdisciplinary Networks

POLICY BRIEF

Policy Brief n° 2

Re-InVEST.be

Woonbeleid en armoedebestrijding: een sociaal investeringsperspectief

Deze Policy Brief is de tweede van een drieluik over sociale investeringen als strategie van armoedebestrijding. Het theoretisch kader (gebaseerd op het concept van sociale investeringen en de capabiliteitentheorie van Sen en Nussbaum) blijft in essentie hetzelfde, maar de focus wordt hier gericht op wonen. We beginnen met een onderzoek naar de trajecten van dak- en thuisloosheid naar duurzaam wonen en de rol van diverse voorzieningen daarin. Vervolgens wordt de impact van armoede op woon(on)zekerheid en (gebrek aan) woonkwaliteit bestudeerd, alsook de beschermende rol van sociale huisvesting en sociale bescherming daarin. Een derde luik behandelt de diverse kanalen waarlangs het recht op wonen gerealiseerd wordt. De Brief eindigt met een reeks beleidsaanbevelingen.

Context en onderzoeksvragen

Deze Policy Brief vat de belangrijkste bevindingen en aanbevelingen samen van het tweede luik van het Re-InVEST.be¹ onderzoek. De huisvesting wordt hier bestudeerd als een (potentiële) investering in duurzame armoedebestrijding. De focus ligt daarbij op het samenspel tussen wonen, financiële bestaanszekerheid en sociale bescherming. Huisvesting is een heel belangrijk onderdeel van het sociaal beleid. Het recht op huisvesting is enerzijds een intrinsiek doel van overheidsbeleid, omdat het in een vrije en gelijkwaardige samenleving een voorwaarde is voor persoonlijke ontwikkeling. Het is anderzijds ook een instrument voor de ontwikkeling van andere rechten, zoals gezondheid, burgerschap of onderwijs. Wonen is namelijk voor een mens een voorwaarde voor de ontwikkeling van zijn identiteit en de intimiteit van de persoonlijkheid. Het biedt ook de mogelijkheid om zich voor langere tijd ergens te vestigen en vormt een knooppunt van verbindingen in de ruimte, niet alleen naar werkplekken, maar ook naar groene ruimtes en mobiliteit. Bovenal maakt het de ontwikkeling mogelijk van een harmonieuze relatie met anderen, waarbij onderscheid wordt gemaakt tussen het vertrouwde en het vreemde of de buur. Het recht op wonen gaat verder dan het recht op onderdak, omdat het deze verschillende dimensies omvat (Demonty e.a. 2021; 2025).

Het belang van de woonproblematiek in het kader van armoedebestrijding wordt onder andere geïllustreerd door volgende feiten: volgens voorzichtige ramingen zouden er in België minstens ca. 50 000 dak- en thuislozen zijn (Vandewiele en Halfants 2025). In het Brussels Gewest is het aantal dak- en thuislozen tussen de eerste telling in 2008 en 2024 meer dan vervijfvoudigd (Bruss'help 2024). In Vlaanderen is het aantal gezinnen op de wachtlijsten voor sociale woningen in 2025 opgelopen tot meer dan 200 000, dat is een veelvoud van wat momenteel gepland is aan nieuwe sociale woningen in de komende jaren. De woonkosten zijn in België sinds 2000 gestegen met 175%, dat is 2,33 maal sneller dan de inflatie en 60% sneller dan het gemiddeld inkomen (Eurostat & DG ECFIN 2025). Ons land (en de Vlaamse overheid in het bijzonder) werd in maart 2025 door het Europees Comité voor de Sociale Rechten terechtgewezen voor het schenden van het recht op wonen op vier vlakken: te weinig inspanningen voor sociale

woningbouw, te weinig steun in de private huursector, te weinig inspanningen om de dak- en thuisloosheid op te lossen en het ontbreken van voldoende data voor de monitoring van het woonbeleidⁱⁱ.

Voor het theoretisch kader van dit onderzoek combineren we een sociale investeringsbenadering met de capabiliteitentheorie van A. Sen. Gezinnen investeren in hun eigen welzijn, onder andere door te investeren in 'wonen'. Omgekeerd kan armoede leiden tot desinvestering door woononzekerheid of thuisloosheid, of door woonomstandigheden die schadelijk zijn voor de fysieke en mentale gezondheid. De sociale bescherming moet gezinnen helpen om woonuitgaven te kunnen blijven doen in perioden van terugval of verlies van hun primair inkomen, in functie van een duurzame bestaanszekerheid.

Meteen is duidelijk dat het doel van sociale investeringen ook verruimd dient te worden van fysieke huisvesting, tot de realisatie van menselijk welzijn in zijn volle multidimensionale betekenis, zoals die het best gevat wordt door de capabiliteitentheorie van Amartya Sen. Welzijn kan volgens deze theorie omschreven worden als "*de verzameling van mogelijke functioneringsniveaus (bv. op het vlak van fysieke en mentale gezondheid, materieel comfort, geletterdheid, arbeid, cultuurbeleving, familiale en sociale relaties, actief burgerschap...)* waar een persoon redelijkerwijze waarde aan hecht". Daarvoor beschikt de persoon (of beter: het huishouden) over financiële, materiële en immateriële hulpmiddelen (inkomen, vermogen, menselijk kapitaal) die deels geconsumeerd en deels geïnvesteerd kunnen worden. De 'conversie' (in terminologie van Sen) van hulpmiddelen in functioneringsniveaus wordt mee bepaald door een aantal omgevingsfactoren zoals publieke diensten, collectieve actie en – belangrijk – een juridisch kader dat rechten en vrijheden toekent aan burgers. Vrijheid en inspraak krijgen in de capabiliteitentheorie een belangrijke plaats, omdat zij mee de keuzeruimte bepalen waarbinnen mensen hun welzijn kunnen optimaliseren.

Dit leidt tot drie sets van onderzoeksvragen op het raakvlak tussen sociale bescherming en woonbeleid als investeringen in duurzame armoedebestrijding:

- Wat kan gezegd worden over het samenspel tussen sociale bescherming en woonbeleid: in welke mate dragen ze bij tot duurzame armoedebestrijding?
- Hoe functioneren de intermediaire diensten (sociale huisvestingsmaatschappijen, sociale verhuurkantoren, huurdersverenigingen...) bij de implementatie van het woonbeleid?
- Hoe effectief is het recht op wonen juridisch verankerd? Waar zijn er leemten en hoe kunnen rechten versterkt worden?

Voornaamste bevindingen

De toegang van dak- en thuislozen tot sociale huisvesting

Toegang tot een stabiele woning is een kritieke hefboom om *dak- en thuislozen* duurzaam te laten (her)integreren in de samenleving. Goubin & Heylen (2023) onderzochten of de *sociale huursector* een rol kan spelen als sociale investering voor de herintegratie van deze zeer kwetsbare maatschappelijke groep. De studie werd uitgevoerd met een mixed-method design, beginnend met een literatuuroverzicht. Door koppeling van gegevens van dak- en thuislozen instromers in de sociale huursector (in Vlaanderen) in de periode 2016-2020 met Census-data uit 2011 werd het woon- en levenstraject van deze groep gereconstrueerd. Voorts werden semigestructureerde interviews gevoerd met stakeholders uit dak- en thuislozenorganisaties en de sociale huursector in de drie Belgische gewesten. Dit verschafte een dieper inzicht in de problematiek en de verschillende beleidsopties.

Uit de kwantitatieve analyses van instroom in Vlaanderen blijkt dat dak- en thuislozen vooral via sociale verhuurkantoren (SVK) toegang vinden: circa 70% van de nieuwe SVK-toewijzingen in de periode 2016-2020 betrof mensen met acute woonnood. De instroom bij sociale huisvestingsmaatschappijen (SHM) blijft daarentegen zeer beperkt, dit vooral omwille van een ander toewijzingssysteem waarin niet de woonnood centraal staat, maar de chronologie van inschrijving en binding met de gemeente. Daarnaast zijn er ook lange wachtlijsten en een beperkt

gebruik van versnelde toewijzingen (waarbij dak- en thuislozen theoretisch voorrang genieten). Bij de groep dak- en thuislozen die instroomt in de sociale huisvesting valt vooral de disproportionele aanwezigheid op van jongeren, niet-EU burgers, alleenstaanden en eenoudergezinnen, zowel bij de SHM als SVK. Deze huishoudens bevonden zich anno 2011 vrijwel uitsluitend in de lagere inkomenscategorieën, waren doorgaans huurder en hadden relatief vaak een voorgeschiedenis van preciaire of tijdelijke woonsituaties.

In het Brussels Gewest worden de uitzonderlijk lange wachttijden en het beperkte gebruik van urgentietoewijzingen bevestigd, waardoor dak- en thuislozen nauwelijks toegang krijgen tot de reguliere sociale huur. SVK functioneren er wel als toegangskanaal, maar hun werking blijft heterogeen en slechts gedeeltelijk ingebed in samenwerkingen met thuislozenorganisaties. In Wallonië verleent het puntensysteem van de Sociétés de Logement de Service Public (SLSP) formeel prioriteit aan personen in acute woonnood, maar de mismatch tussen aanbod en vraag, in het bijzonder het tekort aan kleinere woningen, beperkt de instroom.

In het algemeen zijn dak- en thuislozen slechts één van de vele doelgroepen van sociale woningen, in een overbevraagde markt, en krijgen ze dus maar beperkte prioriteit. Dit terwijl de Belgische daklozentellingen een toename van dak- en thuislozen aangeven, met meer dan 10000 mensen zonder vaste verblijfplaats in het Brussels Gewest alleen.

Actoren uit de drie Gewesten benadrukken dat het klassieke trapmodel om dak- en thuisloosheid aan te pakken, met eerst (nood)opvang en begeleiding, en daarna pas woonzekerheid, geen effectieve aanpak van thuisloosheid biedt. De opvang- en zorgnetten zitten overvol, terwijl begeleiding, budgetbeheer en zorg weinig effect hebben zolang mensen in tijdelijke- of noodoplossingen verblijven. Hierdoor bieden de bestaande systemen geen structurele uitweg uit de problematiek.

In Vlaanderen tonen de nieuwe woonmaatschappijen potentieel om woonnood systematischer aan te pakken, gezien deze 20% van de woningen voor acute woonnood en tot 30% voor een lokaal doelgroepenbeleid kunnen aanwenden. In alle Gewesten geven geïnterviewde stakeholders bovendien aan dat een effectievere aanpak binnen handbereik ligt, die start bij woonzekerheid, nl. *'Housing First'*. *Housing First* operationaliseert die logica door de woning als uitgangspunt te nemen en begeleiding pas daarna te organiseren. Belgische evaluaties tonen dat dit leidt tot aanzienlijk hogere woonstabiliteit dan klassieke doorstroomsystemen (circa 90% woonbehoud na twee jaar). De aanpak is in alle gewesten aanwezig, maar blijft projectmatig en onvoldoende ingebed in het reguliere sociale woonbeleid, waardoor haar structurele impact beperkt blijft.

Om van sociale woningen een effectieve springplank uit dak- en thuisloosheid te maken, zijn daarom de volgende stappen nodig: (1) een structurele aanpak via *Housing First*, (2) stabiele samenwerkingskaders tussen woonactoren en welzijnsorganisaties, (3) een uitbreiding van het aanbod met woningtypes die aansluiten bij de profielen van dak- en thuisloze instromers, en (4) een uniforme definitie van dak- en thuisloosheid bij de relevante woonactoren, zodat er geen ongelijke behandeling kan plaatsvinden.

Ook in het dialoogproces met verenigingen voor armoedebestrijding georganiseerd door het interfederaal Steunpunt ter bestrijding van armoede kwam de problematiek van dak- en thuisloosheid uitvoerig aan bod (Demonty et al. 2025). Zo is vanuit het hebben van een adres als administratieve voorwaarde vaak een obstakel om toegang te krijgen tot verschillende andere basisrechten. Daarom is het belangrijk het systeem van referentieadressen voor daklozen meer effectief toe te passen en verder te verbeteren.

Armoede, betaalbaarheid en woonomstandigheden

Ansaloni en Heylen (2023) onderzochten de complexe relatie tussen *armoede en woonomstandigheden* in België over een periode van 3 jaar. De analyse van gepoolde EU-SILC data, onder meer met logistische regressiemodellen, laat een sterk verband zien tussen inkomensarmoede en zowel de kwaliteit als de betaalbaarheid van wonen in de loop van de tijd. Het effect van armoede manifesteert zich over verschillende tijdsperioden op de betaalbaarheid en woningkwaliteit, wat wijst op verschillende mechanismen. Terwijl armoede onmiddellijk de betaalbaarheid van wonen vermindert, is de negatieve invloed ervan op woonkwaliteit geleidelijker en meer cumulatief. Vanuit het sociale

investeringsperspectief werd ook de impact van (de generositeit van) de sociale bescherming op de woonsituatie onderzocht. De Cox regressiemodellen tonen aan dat toegang tot sociale bescherming en voldoende hoge uitkeringsbedragen een gunstige rol spelen bij het voorkomen van slechte woningkwaliteit.

Daarnaast blijkt uit de analyse dat sociale huurders in België een significant lager risico hebben op achteruitgang qua betaalbaarheid én woningkwaliteit dan private huurders. Dit laatste resultaat betekent dat de inkomensgerelateerde huurprijs en het woningkwaliteitsbeleid in de sociale huisvesting, zoals sterk gereguleerde kwaliteitsnormen bij nieuwbouw en uitgebreide renovatieprogramma's, doeltreffend zijn.

In het dialoogproces met verenigingen voor armoedebestrijding (Demonty et al. 2025) werd bovendien de link gelegd tussen een betaalbare en kwalitatieve huisvesting en de financiële marge voor andere noodzakelijke uitgaven. De relatief lage huurprijs van sociale huurwoningen zorgt er bijvoorbeeld voor dat huishoudens meer kunnen investeren in de verwezenlijking van andere rechten, zoals gezonde voeding, gezondheidszorg, onderwijs en opleiding, sociaal en cultureel leven, vrije tijd, enzovoort.

Toegang tot het recht in de woonsfeer

Als aanvulling bij diverse vormen van financiële transfers heeft het rechtssysteem een beschermende functie en beoogt het een meer gelijke toegang tot huisvesting. De Munck & Pardoën (2024) onderzochten de manier waarop kansarme burgers in de praktijk geholpen worden om hun rechten m.b.t. wonen te realiseren. Zij deden dit op basis van literatuurstudie en diepte-interviews en focusgroepen met professionals uit diverse publieke en private non-profit diensten. De ervaringen van rechtzoekenden lopen sterk uiteen, afhankelijk van het rechtstelsel waarbinnen zij zich bewegen.

Het *formeel-wettelijke stelsel* geeft de burger meer mogelijkheden door hem te behandelen als een rechtssubject dat verondersteld wordt scherpzinnig en verantwoordelijk te zijn en contracten en rechten van partners te respecteren. De manier van communiceren van de rechtbanken en gerechtshoven heeft echter de neiging om de meest kwetsbare personen af te schrikken. Dit komt met name tot uiting in het frequente verzuim van huurders bij de zittingen van de vrederechter.

Om dit probleem te verhelpen, zijn er andere rechtstelsels beschikbaar. Het *bureaucratische stelsel* geeft de burger handvatten door hem rechten en goederen toe te kennen op basis van algemene criteria (bv. van inkomen) die objectief worden toegepast. Het kan bijdragen tot het verminderen van de dreiging die het formeel-wettelijke stelsel met zich meebrengt, bijvoorbeeld door een wintermoratorium op uitzettingen. Het kan ook sociale woningen toewijzen op basis van wachtlijsten in combinatie met een puntensysteem. Hoewel dit alles toegang geeft tot belangrijke middelen, blijft het ontoereikend omdat de burger in deze regimes vooral een passief subject is, onderworpen aan het recht.

Onderhandelde rechtstelsels kunnen deze tekortkomingen gedeeltelijk compenseren. Vooral het stelsel van individuele bemiddeling blijkt belangrijk te zijn op het gebied van huisvesting. Bemiddelingsprocedures hebben zich de afgelopen dertig jaar sterk ontwikkeld. Ze maken het mogelijk om belangrijke factoren van armoede aan te pakken. Een voorbeeld hiervan is schuldenlast, een van de belangrijkste oorzaken van armoede. Een dergelijke situatie vraagt om individuele, preventieve of curatieve onderhandelingen. Budgetbegeleiding, schuldbemiddeling of, in het formeel-wettelijke stelsel, collectieve schuldenregeling zijn procedures die toegang geven tot rechten en bescherming van de persoon. Het recht om niet te worden gediscrimineerd, met name op grond van vermogen, sociale situatie of afkomst, wordt gewaarborgd door bemiddelingsmechanismen zoals die welke door Unia zijn ingesteld. Het recht op gezond wonen is beter gewaarborgd wanneer een bemiddelaar tussen de huurder en de eigenaar zich in de transactie kan mengen. Deze bemiddelaar kan de technische vaardigheden, de juridische kennis en het gezag van een derde persoon inbrengen in een huurrelatie die anders vaak wordt ervaren als een pure machtsverhouding.

Deze juridische tussenpersonen kunnen niet los staan van instanties die tot doel hebben huurders te begeleiden. De onvervangbare bijdrage van deze juridische intermediairen, die niet noodzakelijk zelf juristen zijn, aan de toegang tot rechten moet worden benadrukt. De bemiddelingsfuncties zouden nog meer moeten worden aangemoedigd in sociale

verhuurkantoren, OCMW's en verenigingen. Voor veel kwetsbare mensen zijn zij het gezicht van een welwillend rechtssysteem. Tegelijk kwam in het dialoogproces bij het Steunpunt tot bestrijding van armoede de expliciete vraag aan bod om voldoende te investeren in de publieke diensten die belast zijn met het beheer en de toewijzing van sociale huisvesting, zodat deze hun opdrachten op een adequate manier kunnen uitvoeren. In feite moet worden voorkomen dat de verantwoordelijkheid voor het realiseren van het recht op huisvesting wordt overgedragen aan actoren uit het maatschappelijk middenveld, die in feite machteloos staan in een context waarin er onvoldoende duurzame huisvestingsoplossingen voor iedereen zijn (Demonty et al. 2025).

Ten slotte is de rechtsbedeling door *paritaire onderhandelingen* tussen eigenaars en huurders vrijwel afwezig op het gebied van huisvesting. Er is een tekort aan collectieve onderhandelingen in deze sector. Dit kan worden verklaard door de moeilijkheden van collectieve actie, zowel aan de kant van de huurders als aan de kant van de eigenaars. Er zijn echter tendensen in deze richting waarneembaar. Een van de resultaten was de oprichting van de paritaire huurcommissie in het Brussels Gewest, die advies moet uitbrengen over de redelijkheid van een huurprijs in gevallen waar deze sterk afwijkt van de wettelijke norm. De invoering van dergelijke creatieve sociaal-juridische instrumenten moet worden aangemoedigd. Over enkele jaren zal echter een evaluatie nodig zijn (De Munck et al. 2025; Demonty et al. 2025).

Conclusie en aanbevelingen

Uit ons onderzoek blijkt de sterke verwevenheid tussen woononzekerheid en slechte woonkwaliteit enerzijds, en financiële armoede anderzijds. In het derde luik van het onderzoek zal overigens de cumulatieve invloed van deze beide dimensies op de fysieke en mentale gezondheid belicht worden (zie Policy Brief n° 3). In de sociale sector spreekt men van een ware wooncrisis in België. De bevoegdheden voor het woonbeleid liggen vooral bij de gewesten, en die doen grote inspanningen, maar ze blijven ontoereikend in verhouding tot de noden. Op basis van onze bevindingen – aangevuld met de commentaren van stakeholders, inclusief verenigingen waar armen het woord nemen, kunnen volgende aanbevelingen geformuleerd worden (Demonty et al. 2021; Demonty et al. 2025):

1. Algemeen moet het Matteüeffect in de woonsubsidies verder weggewerkt worden. Dit houdt in dat het gros van de publieke middelen, dat vroeger besteed werd aan de aanmoediging van private aankoop door de middenklasse, zou moeten verschoven worden naar bevolkingsgroepen uit de lagere inkomensgroepen met een grotere behoefte aan ondersteuning van hun woonzekerheid. Deze verschuiving is reeds gedeeltelijk aan de gang en zou verder moeten doorgetrokken worden.
2. De strijd tegen dak- en thuisloosheid is een absolute prioriteit. De tellingen die in het Brussels Gewest door Bruss'help georganiseerd worden suggereren een verviervoudiging van het probleem sinds 2008. Ons land heeft in 2021 de Verklaring van Lissabon ondertekend, met het engagement om een einde te maken aan dak- en thuisloosheid tegen 2030. In Vlaanderen is dit in principe de verantwoordelijkheid van de sociale huisvestingsmaatschappijen via de quota voor versnelde toewijzing; in de andere gewesten blijven sociale verhuurkantoren de belangrijkste sas naar reguliere huisvesting. Het Housing First beleid zou in alle gewesten dringend structureel ingebed moeten worden. Op termijn kan zelfs gedacht worden aan de invoering van een afdwingbaar recht op huisvesting, naar het voorbeeld van Frankrijk en Schotland (Steunpunt tot bestrijding van armoede 2011).

Intussen blijft de verbetering van het systeem van referentieadres om toegang te krijgen tot andere sociale basisrechten een belangrijk aandachtspunt. Idealiter zou de koppeling aan een (referentie)adres waar mogelijk vervangen worden door de koppeling aan het inschrijvingsnummer in het Rijksregister. Op korte termijn dient de effectieve toegang tot het systeem van referentieadres uitgebreid te worden. Ook andere bestaande instrumenten, zoals het recht van gemeenten om leegstaande panden op te vorderen voor de herhuisvesting van daklozen, moeten effectief ingezet worden.

3. Drijf de investeringen in sociale woningbouw verder op, om de wachtlijsten effectief te kunnen wegwerken. We zagen dat sociale huurders ondanks hun zwakker sociaal-economisch profiel iets minder kwetsbaar zijn voor financiële schokken dan private huurders, wat uiteraard te danken is aan de inkomensgetoetste huurprijzen in deze sector. Die lagere huurprijzen bieden tevens wat financiële marge voor investeringen op andere vlakken.
Gemeenten die hun minimaal quotum van sociale woningen niet invullen kunnen door financiële sancties aangepord worden om hun verplichtingen na te komen.
De toegenomen voorwaardelijkheid van de toegang tot sociale woningen en de druk op uitstroom in het Vlaams Gewest lijkt op het eerste gezicht rationeel, maar dit zijn ingrepen aan de vraagzijde van de sociale woningmarkt. Zolang het aanbod van sociale woningen ontoereikend blijft leidt dit eerder tot verlies aan woonzekerheid en hogere woonkosten voor deze kwetsbare doelgroep.
4. Door de decennia-lange achterstand in het aanbod van sociale woningen is er de facto een structurele discriminatie ontstaan tussen huishoudens die wel en geen toegang hebben gekregen tot een sociale woning. De stelsels van compenserende huurtoelagen die momenteel bestaan voor aanvragers 'in de wachtlijst' zijn ruim ontoereikend. Ze zouden zodanig moeten uitgebreid worden dat sociale en private huurders ongeveer gelijk behandeld worden.
Tegelijk pleiten stakeholders voor systemen van paritair overleg om huurprijzen binnen redelijke perken te houden, zoals momenteel in het Brussels Gewest gebeurt, of zelfs wettelijke beperkingen op de stijging van huurprijzen van slecht geïsoleerde woningen, zoals tijdens de energiecrisis (De Munck et al. 2025; Demonty et al. 2025).
5. Een laatste spoor betreft de alternatieve vormen van *cohousing* waar huishoudens met een laag inkomen gebruik van maken om de kosten te drukken. Wanneer zij van sociale uitkeringen leven geeft dit – paradoxaal - aanleiding tot vermindering van hun inkomen doordat zij in het statuut 'samenwonende' terechtkomen, ook al delen zij enkel de woning. Zeker voor de uitkeringen beneden de EU-armoedegrens zou het logischer zijn om die regel niet toe te passen, zodat cohousing echt een middel wordt om uit armoede te ontsnappen (Demonty et al. 2021).

Lees meer

- Ansaloni, V., & Heylen, K. (2023). *The effect of poverty and social protection on housing outcomes. The case of Belgium*, Re-INVEST report 2.1.1.
- Bruss'help (2024). *Masterplan voor het uitbannen van de thuisloosheid*. Brussel: Bruss'help, 71p.
- De Munck, J., & Pardoën, L. (2024). *Droit au logement et régimes de légalité*, Re-INVEST rapport 2.2.2-2.2.3.
- De Munck J., Pardoën L., Printz A. (2025), *Droit au logement et pluralisme juridique. Rapport de synthèse*. Re-INVEST rapport 2.2.4
- Demonty, F., de Vaal, D., Stroobants, V., & Van Hootegem, H. (2021). *Logement : une approche socio-constructiviste. Eléments autour de la question du logement sur la base de concertations avec les acteurs de la lutte contre la pauvreté*, Re-INVEST.be Rapport 2.3.1, Bruxelles: Service de lutte contre la pauvreté, la précarité et l'exclusion sociale, 31 p.
- Demonty F., Stroobants V., Van Hootegem H. (2025). *Woonbeleid en armoedebestrijding: een kruising van academisch onderzoek met ervaringskennis van actoren uit het veld*. Re-INVEST.be rapport 3.3.2, Brussel: Steunpunt ter bestrijding van armoede, bestaanszekerheid en sociale uitsluiting / KU Leuven: HIVA.
- Eurostat & DG ECFIN (2025). *Data factsheet Belgium. Annex to European Commission, The European Affordable Housing Plan*, SWD (2025) 1053, 16.12.2025.
- Goubin, S., & Heylen, K. (2023). *Vinden dak- en thuislozen de weg naar sociale huisvesting in België? Een verkennende studie*. Re-INVEST.be rapport 2.1.2, Leuven: HIVA, 45 p.
- Pardoën, L., & De Munck, J. (2024). *Cadre juridique du droit au logement et politiques publiques du logement en action*, Re-INVEST rapport 2.2.1.
- Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting (2011), *Naar een effectief recht op wonen: welke lessen kunnen we trekken uit de Franse en Schotse ervaringen? Verslag van het seminarie van 18 maart 2011*, Brussel, 63p., https://armoedebestrijding.be/publications/verslag_resultaatsverbintenis.pdf
- Vandewiele, M., Halfants, I. (2025), Het verzamelen en uitwisselen van gegevens. De basis voor een sterk beleid ter bestrijding van dak- en thuisloosheid, in: Coene J., Degerickx H., Dewilde C., D'Hertoghe M., Ghys T., Hubeau B., Marchal S., Remmen R., & Van Hootegem H. (red., 2025), *Armoede en ongelijkheid – Jaarboek 2025*, Acco, p.373-391

Het onderzoeksteam

Auteurs

Ides Nicaise, Kristof Heylen, Valeria Ansaloni, Anna Ruelens, Silke Goubin (KU Leuven HIVA)

Jean De Munck, Léonard Pardoën, Antoine Printz (UC Louvain – CRIDIS)

Henk Van Hootegem, Veerle Stroobants, David de Vaal, François Demonty (Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting)

Contact

Nicaise, Ides

KU Leuven / HIVA

e-mail: ides.nicaise@kuleuven.be

<https://hiva.kuleuven.be/sites/reinvestbe>

Eindnoten:

ⁱ <https://hiva.kuleuven.be/sites/reinvestbe>

ⁱⁱ <https://www.woonzaak.be/>